

er ingenlunde behageligt. Man kan vel sige, at Sligt kan skee, selv om Hundenes Ciere komme til at betale en Skat, og det er vel sandt; en Hund kan bide En i Benet, selv om der betales Skat for den, men den Tanke ligger dog meget nær, at naar Hundenes Ciere beskattes paa Hundenes Begne, vil de løsgaaende Hundes Antal svinde. Det er denne Betragtning, jeg har havt; med disse Dine har jeg hele Tiden seet paa Loven, og jeg kan ikke skjønne Andet, end at der i det Mindste kan være nogen Grund til at beskaffe løsgaaende Hunde ogsaa paa andre Steder, om end ikke fuldt saa stor Grund som her i Hovedstaden, hvor Skatten jo ikke er saa ganske lille. Det er dog ikke alene for de Veisfærende, at løsgaaende Hunde, naar de samle sig i store Flokke, kunne være til megen Gene, men de kunne ogsaa være det paa mange andre Maa-der, og med Hensyn til Høns, Gænder, Lam og Sligt har man saaledes meget ofte Gene af Andres løsgaaende Hunde, uden at man kan komme dem tillivs. Det kunde altsaa dog gjerne være, at det ogsaa fra andre Sider betragtet var heldigt, om de løsgaaende Hundes Antal blev noget formindsket. En anden Ting, som vistnok ligeledes bør tages i nogen Betragtning, er, at vore Udgifter baade til Staten og til Communerne, saavel de store som de smaa, i Reglen blive større og større. Hvorledes man end bærer sig ad med at ville faae nye Indtægtskilder til at flyde, støder man i Reglen altid paa Modstand; taler man om denne eller hiin Skat, er den ikke tilpas, idet den falder for tung paa denne eller hiin Medborger, men jeg troer ikke, man kan slaae ind paa nogen bedre Vej end at beskaffe Vugusartiller, og jeg kan, som sagt, ikke betragte løsgaaende Hunde som Andet, i alt Fald ikke i Regelen. En Undtagelse fra denne Regel er imidlertid opstillet i Loven nærmest vel med Hensyn til eneliggende Steder, og jeg finder det meget passende at give den stedlige Bestyrelse Myndighed til der at undtage for Skatten. Jeg skal ikke fordybe mig i Betragtninger over,

hvorvidt den Form, hvori Loven var forelagt, var heldigere end den, hvori den er kommen til os fra det andet Thing, men det forekommer mig rigtignok, at der her lægges en større Byrde paa Sogneforstanderskabet end nødvendigt. Jeg siger ikke, det er for meget forlangt, at enhver Beboer i Communen, som i det kommende Aar ønsker at holde løsgaaende Hunde, inden en vis given Tid skal melde sig hos vedkommende Sogneforstanderskab, hvorefter da Formanden har at indføre Hunden, og den samme Forpligtelse kunde vedvarende paahvile Beboerne efterhaanden, som de fik en Hund, der opnaaede en vis Alder. Uleiligheden var da i alt Fald ikke saa meget stor, thi det gjaldt da kun om at skrive Mandens Navn samt Antallet af de Hunde, hvormed han agtede at forlyste sig, og derpaa naturligtvis at modtage Skatten. At controlere Lovens Overholdelse forekommer mig heller ikke at kunne være saa særdeles vanskeligt, thi det vil nok Tid efter anden vise sig, at de bedste Opdagere af Overtrædelser sandsynligtvis ville være Naboerne; det opdages let, om en Mand har betalt Skat af sin Hund eller ikke, og det vil i sidste Tilfælde blive meldt paa vedkommende Sted, hvorefter Sagen vil blive undersøgt, men det forekommer mig rigtignok, at det burde gjøres enhver Beboer til Pligt selv at melde sin Hund, uden at vedkommende Repræsentanter skulde uleilige sig med at gaae paa Jagt efter Hundene. Dette er imidlertid en ringe Ting, som man let kommer ud over, men det er kun Principet i det Hele taget, med Hensyn til hvilket jeg for mit Vedkommende vil udtale, at jeg er ganske enig. Jeg betragter Loven saaledes, at den vil give en lille Indtægt og derhos formindskte Hundenes Antal, hvilket vi vistnok paa mange Steder godt kunne taale. Jeg skal endnu tilføje, at naar den ærede sidste Taler sagde, at han optraadte paa de Fattiges Begne, er dette ganske vist en Streng, der giver en god Klang, og dersom jeg kunde sige, at Loven virkelig vilde ramme den Fattige fortrinnsvis, som den ærede Taler sagde, skulde jeg vistnok